

Câteva gânduri în legătură cu desfășurarea strângerilor noastre laolaltă

Câteva gânduri în legătură cu desfășurarea strângerilor noastre laolaltă

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Faptele Apostolilor 2.42).

„Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.20).

Noi ne strângem ca Adunare pentru rugăciune, adorare și zidire. Într-o strângere cerem ceva, în alta aducem ceva, iar în cealaltă primim ceva. În fiecare din aceste strângeri laolaltă trebuie să fim dependenți de Duhul lui Dumnezeu. Carnea nu poate contribui nici la zidire, nici la binecuvântare, nici nu poate aduce nimic care să-i fie plăcut lui Dumnezeu.

Deseori gândim că o strângere laolaltă a Adunării începe când s-a propus o cântare, când cineva a rostit o rugăciune sau a citit un text din Biblie. Aceasta este o eroare. Ea începe - ea trebuie să înceapă întotdeauna cu o clipă de reculegere, cu liniște, cu adorarea sau rugăciunea în tăcere a Adunării. Este regretabil când această liniște este întreruptă de cei care vin prea târziu sau când se aud discuții în șoaptă chiar și cu puțin timp înainte de începerea strângerii laolaltă. Aceasta tulbură reculegerea. „Pe Tine, Dumnezeule, Te așteaptă lauda în tăcere, în Sion” (Psalm 65.1).

Ne gândim la faptul că Domnul este prezent? Vrem să-L lăsăm să aștepte? Am îndrăzni să ajungem prea târziu într-o audiență la una din personalitățile acestei lumi? Nu suntem destul de conștienți de faptul că Domnul este prezent și de ceea ce se potrivește în prezența Sa!

Dacă se stabilește o strângere laolaltă pentru slujba pe care un frate o face în responsabilitate față de Domnul, atunci sala este plină. Nu este oare umilitor faptul că în schimb ora de rugăciune este deseori atât de puțin frecventată? Deseori ne strângem pentru a auzi un om și nu pentru a-L întâlni pe Domnul. Cele două lucruri care ne lipsesc de cele mai multe ori sunt credința că Domnul este prezent personal în mijlocul nostru și că Duhul Sfânt lucrează în Adunare.

Mai întâi câteva gânduri despre ora de rugăciune: Este remarcabil faptul că prezența Domnului în mijlocul celor doi sau trei este amintită într-un verset în care este vorba de rugăciune (Matei 18.20). O adunare care neglijează ora de rugăciune își pierde respirația.

Domnul ar putea să ne numească deseori „puțin credincioșilor” (Matei 6.30; 8.26; 14.31; 16.8). Adunarea din Ierusalim s-a rugat pentru Petru, dar acesteia i-a lipsit credința că Domnul ascultă rugăciunile (Faptele Apostolilor 12). Acesta este un exemplu care ne umilește. Să nu uităm îndemnul: „Aveți credință în Dumnezeu” (Marcu 11.22).

Rugăciunile noastre ar trebui să fie scurte, cu un scop precis, simple și din toată inima. Domnul ne dă un exemplu bun: „Prietene, împrumută-mi trei pâini” (Luca 11.5); această rugăciune este scurtă și precisă. Domnul ne avertizează cu privire la rugăciunile lungi (Matei 6.7). Rugăciunile lungi sunt obositoare pentru cei care ne ascultă în ora de rugăciune. Să nu ținem pe genunchi discursuri nici fraților, nici lui Dumnezeu! Unii frați rămân muți în ora de rugăciune; probabil pentru că au fost rostite înainte rugăciuni infinite. Dar, din nefericire, sunt și frați care nu rostesc rugăciuni, deși au posibilitatea să facă acest lucru și există suficient timp. Se spune deseori: Nu există un dar al rugăciunii. Oare nu are un copil libertatea să se adreseze tatălui său și în prezența familiei? Cea mai bună pregătire pentru strângerile laolaltă constă din inimi care sunt umplute de Hristos.

La frângerea pâinii suntem adunați în mod deosebit în jurul Domnului, la Masa Sa, pentru a ne aduce aminte de suferințele și de moartea Sa (1 Corinteni 10.14-17; 11.23-26). Privindu-L așa, inimile noastre sunt mișcate și se produce adorarea - adorare „în duh și adevăr” (Ioan 4.23, 24). Numai copiii lui Dumnezeu pot să-i aducă lui Dumnezeu adorare. Conform textului din Evrei 10.19-22, pe baza lucrării lui Hristos, avem deplină libertate să ne apropiem de Dumnezeul nostru în Locul preasfânt. Adorarea este privilegiul nostru cel mai înalt, ea este preocuparea îngerilor, dar cu cât mai mult a noastră. Lauda și adorarea iau naștere prin cunoașterea a ceea ce este Dumnezeu și ce a făcut El pentru noi (Efeseni 1.3-14). Domnul este în mijlocul nostru (Psalm 22.22), iar adorarea noastră se îndreaptă spre Dumnezeu Tatăl, spre Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos; dar Îl putem adora pe Tatăl fără să-L adorăm pe Fiul? În jertfa de pace era o parte pentru Dumnezeu și o parte pentru cel care se închina. Acest lucru îl simțim în ora de adorare.

Întreaga lucrare și slavă a lui Hristos ne mișcă inimile, ca să-i aducem lui Dumnezeu Tatăl mulțumire (Coloseni 1.12). Dacă am înțelege mai bine aceasta, ce putere s-ar afla în adorarea noastră! „... noi care ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus și care nu ne încredem în noi înșine” (Filipeni 3.3). Cu privire la pregătirea inimilor noastre pentru această slujbă, Deuteronom 26.1-11 este plin de învățături. Mai întâi trebuie să fi intrat în țară, adică să fi înțeles poziția noastră cerească în Hristos. Dumnezeu este Acela care ne dăruiește roadele țării. „Să nu se înfățișeze cu mâinile goale înaintea Domnului” (Deuteronom 16.16; Exod 34.20). Unele „coșuri goale” în ora de adorare... oare arată acestea că nu s-a ajuns „în țară” și nu se locuiește acolo? Coșurile pline trebuiau să fie aduse în locul pe care „Domnul Dumnezeuul tău îl va alege ca să facă să locuiască Numele Lui acolo”. Matei 18.20 ne arată unde este acest loc pentru noi astăzi. În Psalmul 45 citim despre un suflet care nu a neglijat pregătirea necesară: „spun ce am compus despre Împăratul!”

Exemplul Mariei din Betania, pe care Cuvântul ne-o arată de trei ori la picioarele Domnului Isus, ilustrează frumos caracterul celor trei strângeri laolaltă în care ne strângem ca Adunare: În Luca 10.39, Maria ascultă Cuvântul Său - ora de vestire a Cuvântului și de zidire. În Ioan 11.32 cade plină de tristețe cu toate nevoile sufletului ei la picioarele Domnului Isus - o imagine a orei de rugăciune. În Ioan 12.3, ea aduce nardul de mare preț, înaltă și proslăvește pe Acela al cărui Nume este o mireasmă vărsată, iar casa se umple de mirosul parfumului - ora de adorare. Dacă vrem să fim adevărați adoratori, nu trebuie să neglijăm celelalte strângeri laolaltă. În Ioan 12, Maria nu venise să asculte o cuvântare, deși era prezent cel mai mare învățător. Ea nu venise nici să ceară ceva, ci venise să aducă ceva. Adorarea are loc la altarul de aur. Deseori rămânem la altarul de aramă, gândim la lucrarea de la cruce prin care au fost ispășite păcatele noastre, ne amintim de mântuirea și eliberarea noastră și nu mergem mai departe. De ce? Fără îndoială, pentru că am uitat că între altarul de aramă și cel de aur se află ligheanul de aramă. Fără judecata de sine nu suntem în stare să facem să se ridice de pe altarul de aur mirosul plăcut al tămâiei.

Maria a șters picioarele Domnului cu părul ei. Ea a purtat mirosul plăcut al parfumului cu sine și l-a luat cu ea. Cum ieșim noi de la ora de adorare?

Permiteți-mi să adresez câteva cuvinte fraților în vârstă. Mulțumirile noastre sunt deseori prea lungi și sunt mai degrabă o învățătură decât expresia unui inimi suprapline. Câteodată se istorisește întreaga viață a Domnului de la iesle până la cruce și nu se uită nici un amănunt. De aceea, odată, un frate tânăr s-a exprimat astfel: „Nu îndrăznesc să mulțumesc în fața fraților, pentru că pur și simplu nu am cunoștințele necesare.” O, de ar fi rugăciunile noastre simple și din inimi care ard pentru Domnul!

Încă un exemplu: Cunoscut într-o adunare un frate care are cunoștințe puține și care se exprimă foarte greu în limba sa maternă. Dar când își mulțumește Domnului, inimile sunt adânc mișcate. Cât de rar se aud astfel de rugăciuni!

Să ne ferim de orice fel de mândrie sau aroganță! Să dea Domnul ca orice cuvânt rostit să fie roada Duhului care lucrează în inimă! Să dea Domnul ca gura să vorbească din plinătatea inimii!

Încă o învățătură pentru surori. O soră în vârstă plângea odată când a ieșit de la ora de adorare. Cineva a întrebat-o care este motivul. Ea a răspuns: „Azi dimineață am șezut pe scaun ca o piatră; n-am avut pentru Domnul meu nici un răspuns la dragostea Sa.” Dar cel puțin lacrimile ei i-au fost Domnului prețioase. Această soră a înțeles ce este închinarea, chiar dacă în acea dimineață nu a fost cu inima acolo.

Încă ceva despre vestirea Cuvântului, despre ora de zidire. Atunci nu-i vorbim lui Dumnezeu, ci oamenilor. Fiecare credincios trebuie să-și pună întrebarea: sunt eu într-o strângere laolaltă în care se recunoaște că Dumnezeu este prezent prin Duhul Său și unde Duhul Sfânt poate lucra liber?

Când Cuvântul lui Dumnezeu nu era complet, profeții primeau din partea Domnului ceea ce era necesar pentru acel moment. Corinteni au fost firești și au considerat darurile limbilor mai presus decât darurile prorociei. Apostolul însă a spus că darul prorociei este cel mai important. Darurile vorbirii în limbi au fost retrase, dar profețiile au rămas. Cine proroceste aduce sufletele în contact cu Dumnezeu. Cel care proroceste rostește cuvântul potrivit pentru situația de față, el este gura lui Dumnezeu și vorbește „cuvintele lui Dumnezeu” (1 Petru 4.11). Dacă cei adunați simt lucrarea Duhului, atunci vor putea spune ulterior: Dumnezeu ne-a vorbit!

Probabil trebuie să recunoaștem că astfel de strângeri laolaltă sunt rare. Deseori așteptăm ceva de la fratele cutare sau cutare. Dar Domnul este în mijlocul „celor doi sau trei” și El știe ce avem nevoie. Pentru ca Adunarea să primească întreaga binecuvântare care se află în legătură cu prezența Domnului, inimile trebuie să fie dependente, smerite și în așteptarea a ceea ce vrea Duhul să dea.

S-a folosit deseori următorul exemplu: Într-o farmacie, rezervoarele trebuie să fie pline pentru a avea la îndemână ceea ce este necesar pentru prepararea cutărui sau cutărui medicament. Să așteptăm de la Domnul „rețeta” și, dacă vasele sunt pline, vom găsi exact ceea ce slujește spre binele celor adunați. „Dacă însetează cineva să vină să bea!” (Ioan 7.37-39). Pentru „pregătire” trebuie să mergem la El și să bem din izvorul Cuvântului Său. Atunci vor putea curge râuri de apă vie, care vor potoli setea sfinților. Această apă vie este o imagine a Duhului Sfânt (versetul 39). Fără discursuri pregătite, ceea ce se spune în adunare va fi roada Duhului care lucrează în inimi. În strângerea laolaltă este prezentată Persoana lui Hristos, pentru că Duhul dorește să ne preocupăm cu El, iar Adunarea primește hrana necesară.

Slujba în Adunare trebuie să fie roada dragostei pentru Domnul. Înainte ca Domnul să-i încredințeze oile Sale, l-a întrebat pe Petru de trei ori: „Mă iubești?”

Toți frații pot participa în dependență de Domnul și sub călăuzirea Duhului Său la zidirea Adunării. Toate rugăciunile, cântările, mulțumirile, învățăturile, profețiile, toate își au locul lor în strângerile laolaltă în care nu se exercită doar un singur dar. Apostolul sublinează faptul că cinci cuvinte pot zidi Adunarea, dacă sunt lucrurate de Duhul. Prelegerile care obolesc din cauza lungimii lor și în care nu se simte acțiunea înviorătoare și plină de putere a Duhului, îi răpesc Cuvântului lui Dumnezeu gustul; mai bine ar fi fost numai citit Cuvântul, fără se se adauge ceva.

Dacă un frate ține o expunere și responsabilitatea acelei strângeri laolaltă este asupra lui, nu este oare totuși frumos dacă Adunarea își arată părțacia prin faptul că unul din frații prezenți propune o cântare sau se roagă? Desigur, nu vrem să facem o lege din aceasta, pentru că Duhul dă fiecăruia cum îi place. Dar totuși este bine dacă un frate, care vestește Cuvântul, se știe purtat de rugăciunile fraților! Atunci toți primesc binecuvântare din belșug.

Câteodată se aude plângerea că în cutare sau cutare adunare locală nu sunt daruri. Dar Domnul este totdeauna în mijlocul celor „doi sau trei”, Duhul Sfânt produce binecuvântare și „Cuvântul harului Său” poate zidi (Faptele Apostolilor 20.32). Resursele lui Dumnezeu ne stau la dispoziție (Hagai 2.4, 5).

Fiecare dar are utilitatea sa și trebuie să slujească spre binele Trupului. 1 Corinteni 12 ne arată un pericol dublu: cel care are o funcție aparent mică este disprețuit, iar cel care face o slujbă mai importantă este invidiat și se tinde spre locul lui. Dar ochiul nu poate face lucrarea mâinii. În corpul omenesc, ochiul nu va căuta niciodată să facă lucrarea mâinii. Dar, din nefericire, acest lucru se petrece în Trupul lui Hristos. Domnul vrea să-i arate fiecăruia ce așteaptă de la el și fiecare are de îndeplinit o slujbă în Adunare. Să nu trecem peste măsura noastră, dar nici să nu rămânem sub această măsură! Dependența de Duhul Sfânt este obligatorie. Dacă Duhul ne-a dat „cinci cuvinte”, iar noi vorbim zece, am trecut peste ceea ce ne-a dat Duhul; iar ceea ce nu vine de la Duhul, vine din fire.

Să dea Domnul ca frații tineri, care sunt timizi, să aibă curajul să spună cele „cinci cuvinte” pe care Duhul le pune pe inimă! Să facă El ca frații tineri să citească în mod deosebit foarte mult Cuvântul, dar fără dorința de a deveni un frate care stă în prim-plan în Adunare.

În 1 Corinteni 14.33 se găsește expresia: „Adunarea sfinților”. În fața lui Dumnezeu, noi suntem așa. Ce responsabilitate se află în legătură cu aceasta!

„Femeile să tacă în adunări” (1 Corinteni 14.34). Dar cum stau lucrurile astăzi în creștinătate în legătură cu această afirmație? Apostolul adaugă: „Dacă cineva crede că este proroc sau om duhovnicesc, să înțeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului” (versetul 37).

Inimile surorilor nu trebuie să rămână mute. Rugăciunile lor însoțesc strângerea laolaltă. Am văzut că Maria nu a rostit nici un cuvânt, dar casa s-a umplut de mirosul parfumului ei.

Nu este trist când într-o adunare se găsește mai multă rutină decât călăuzirea Duhului? Ne bazăm pe unul sau doi frați, ceilalți par plictisiți. Acest lucru poate fi cauzat printr-un frate care acționează nechibzuit; este însă suportat cu răbdare. Dar greșeala poate fi și la frații care sunt exersați prea puțin în fața Domnului. Ne mulțumim cu un „pastor“ care face slujba. În acest caz, fratele este răspunzător să-i învețe în așa fel pe frați, încât Duhul să poată lucra din nou liber în mijlocul lor.

Domnul vine curând. El vrea să învieze dragostea noastră pentru El și Se bucură când Îl așteptăm, așa cum făcea rămășița credincioasă de odinioară, care se temea de El și „vorbea unul cu altul“. Odinioară s-a scris o carte de aducere aminte pentru cei care cinsteau Numele Său (Maleahi 3.16, 17). Și astăzi, Domnul ia aminte la astfel de credincioși și ascultă. Să facă Dumnezeu ca toți să aparținem de acești puțini spre bucuria noastră proprie, pentru ca a Lui să fie slava în Adunare prin Hristos Isus (Efeseni 3.21)!

Din revista: Hilfe und Nahrung

clickbible.org